

Είμαστε Ισραηλινοί: Κάνουμε σχέδια για την επόμενη εβδομάδα ακόμα και όταν αστευόμαστε για το τέλος του κόσμου, γιατί η ζωή είναι εξαιρετικά πολύτιμη για να καθόμαστε και να περιμένουμε!

Της Shayna Goldberg, [Times of Israel, 5.8.2024](#)

Πριν μια εβδομάδα, το Σάββατο το βράδυ, ο γιος μου με ρώτησε αν μπορούμε να πάμε στο Τελ Αβίβ την επόμενη ημέρα. «Ξέρεις» είπε, «μπορεί να είναι η τελευταία μας κανονική ημέρα».

Μέχρι στιγμής, καταφέραμε να έχουμε οκτώ «μπορεί να είναι η τελευταία μας κανονική ημέρα» ημέρες.

Καταφέραμε να πάμε στο πάρκο Ganei Yehoshua στο Τελ Αβίβ, στο Μουσείο Ammunition Hill στην Ιερουσαλήμ, στο μπόουλινγκ (δύο φορές!), για να κάνουμε παρέα με ξαδέρφη και να περάσουμε χρόνο με τους παππούδες. Όλη την ώρα με την απειλή μεγάλων επιθέσεων πάνω από τα κεφάλια μας.

Στο θέμα «μπορεί να είναι η τελευταία μας κανονική μέρα», όλοι γνωρίζουν πότε μπορεί να συμβεί «κάτι»: «Σίγουρα όχι σήμερα. Αλλά σήμερα μπορεί να είναι η τελευταία μας κανονική μέρα».

Τα εμπορικά κέντρα και οι καφετέριες είναι γεμάτα όσο ποτέ. Όλοι φαίνονται χαλαροί. Αλλά υπάρχει μια ενεργειακή ένταση στον αέρα. Και οι άνθρωποι τινάζονται με το παραμικρό βουητό στον ουρανό.

Τις ημέρες «μπορεί να είναι η τελευταία μας κανονική μέρα», οι Ισραηλινοί διαπρέπουν στο να κάνουν απλώς τις δουλειές τους.

Είναι σημάδι ανθεκτικότητας να μπορείς να αναρωτιέσαι για τη ζωή σου ενώ κάθεσαι στην παραλία διαβάζοντας ένα βιβλίο ή πίνοντας έναν παγωμένο καφέ δίπλα στην πισίνα.

Δεν είναι ότι είμαστε αφελείς, αδαείς ή ότι στρουθοκαμηλίζουμε. Δεν είναι ότι είμαστε σε άρνηση. Όλοι γνωρίζουμε τι μπορεί να μας επιφυλάσσει το μέλλον. Δεν έχουμε αυταπάτες. Αλλά επιλέγουμε να ζούμε τη ζωή μας γεμάτη στο έπακρο.

Την Πέμπτη το βράδυ, είχα το προνόμιο να ακούσω την Ίρις Χαΐμ. Η Ίρις είναι η μητέρα του Γιοτάμ Χαΐμ, που απήχθη από τη Χαμάς στη Γάζα, διέφυγε και στη συνέχεια πυροβολήθηκε κατά λάθος από τις δικές μας δυνάμεις.

Η Ίρις μίλησε για την αισιοδοξία της κατά τις ημέρες της αιχμαλωσίας του Γιοτάμ και για το πώς αρνήθηκε να εγκαταλείψει την ελπίδα ότι ήταν ζωντανός και ότι θα επέστρεφε. Μίλησε για το εάν φοβόταν να απογοητευτεί. Παραδέχθηκε ότι ήξερε και κατανοούσε ότι τα γεγονότα μπορεί να μην εξελίσσονταν όπως ήλπιζε. Επέμεινε, ωστόσο, ότι δεν επρόκειτο να καθίσει να περιμένει να απογοητευτεί.

Αλλά ούτε και εμείς.

Δεν θα καθίσουμε να περιμένουμε να απογοητευτούμε, να μας επιτεθούν, ή να μας σκοτώσουν.

Θα ελπίζουμε για το καλύτερο ακόμα και όταν προετοιμαζόμαστε για το χειρότερο.

Και στο μεταξύ, θα παραμένουμε ευγνώμονες για ό,τι έχουμε και θα το απολαμβάνουμε όσο διαρκέσει.

Η παράδοσή μας είναι πλούσια σε παραδείγματα για το πώς να συνδυάσουμε αυτές τις διαφορετικές αλήθειες. Και αν χρειαζόμαστε υπενθύμιση, η σημερινή ημέρα μάς την προσφέρει.

Σήμερα είναι η νεομηνία του Αβ. Η πρώτη από τις «Εννέα Ημέρες» του μήνα Αβ — μια χρονική περίοδος που σηματοδότησε γεγονότα που οδήγησαν στην καταστροφή τόσο του Πρώτου όσο και του Δεύτερου Ναού στις 9 του Αβ, καθώς και άλλες τραγωδίες που συνέβησαν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου στην ιστορία μας.

Ο μήνας Αβ είναι η εποχή που οι Εβραίοι μαθαίνουμε ότι πρέπει «να μειώσουμε τη χαρά μας».

Κι όμως, σήμερα, παρόλα αυτά, ξεκινήσαμε το πρωί απαγγέλλοντας την προσευχή Αλληλούια (Χαλέλ), μια προσευχή χαράς και ευχαριστιών που λέμε στις γιορτές, καθώς και την πρώτη ημέρα κάθε νέου μήνα — ακόμα και του Αβ.

Σήμερα το πρωί, κάθε στίχος της προσευχής Αλληλούια ήταν ιδιαίτερα οδυνηρός αλλά και ταιριαστός με το κλίμα των ημερών:

«Στεναχωρημένος αναζήτησα τον Κύριο. Ο Κύριος μου απάντησε και μου έδωσε ανακούφιση.

Με τον Κύριο στο πλευρό μου, δεν φοβάμαι. Τι να μου κάνει ο άνθρωπος;

Με τον Κύριο στο πλευρό μου ως βοηθό, θα δω την πτώση των εχθρών μου.

Όλα τα έθνη με περικυκλώνουν. Με το όνομα του Κυρίου θα τους συντρίψω.

Δεν θα πεθάνω, αλλά θα ζήσω και θα διακηρύξω τα έργα του Κυρίου.

Ο Κύριος με τιμώρησε αυστηρά, αλλά δεν με παρέδωσε στο θάνατο.

Σε παρακαλούμε, Κύριε, σώσε μας! Σε παρακαλούμε, Κύριε, δώσε μας ευημερία!

Ευχαριστείτε τον Κύριο, γιατί είναι καλός, γιατί η στοργική του καλοσύνη διαρκεί για πάντα».

(Ψαλμός 118:5-7, 10, 17-18, 25, 29)

Επικαλούμαστε τον Θεό στεναχωρημένοι και είμαστε σίγουροι για την ανακούφιση που θα μας δώσει.

Γνωρίζουμε τα έθνη που μας περιβάλλουν και ότι θα δούμε την καταστροφή των εχθρών μας.

Παρακαλούμε να σωθούμε και ευχαριστούμε τον Κύριο που είναι καλός.

Ετοιμάζουμε τα καταφύγια μας και πάμε τα παιδιά μας στο ζωολογικό κήπο.

Κάνουμε αστεία για το τέλος του κόσμου και κάνουμε σχέδια για την επόμενη εβδομάδα.

Ξέρουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα φυσιολογικό σε αυτές τις μέρες και εξακολουθούμε να τις απολαμβάνουμε στο έπακρο.

Είμαστε Ισραηλινοί. Αληθινοί, ειλικρινείς, πρακτικοί, αγχωμένοι αλλά και δυνατοί, ανθεκτικοί, αισιόδοξοι, γεμάτοι αυτοπεποίθηση και ευγνώμονες που είμαστε εδώ. Η ζωή είναι πολύ πολύτιμη για να περιμένεις.

Γιατί, ξέρετε, σήμερα μπορεί να είναι "η τελευταία μας κανονική μέρα".

ΠΗΓΗ: [TIMES OF ISRAEL, 5.8.2024](https://www.timesofisrael.com/5-8-2024/)